

AMERIŠKA DOMOVINA

AMERICAN SPIRIT
FOREIGN IN LANGUAGE ONLY

Serving Chicago, Milwaukee, Waukegan, Duluth, Joliet, San Francisco,
Pittsburgh, New York, Toronto, Montreal, Lethbridge, Winnipeg, Denver,

SLOVENIAN
MORNING NEWSPAPER
Indianapolis, Florida, Ely, Pueblo, Rock Springs, all Ohio

NO. 159

CLEVELAND, OHIO, TUESDAY MORNING, OCTOBER 31, 1978

LETO LXXX — Vol. LXXX

Glavni Carterjevi skrbi prihodnje leto

Predsednik ZDA se bo prihodnje leto prizadeval v prvi vrsti dobiti podporo Kongresa za boj proti inflaciji ter za potrditev SALT II v Senatu.

WASHINGTON, D.C. — Beli hiši je uspelo doseči izglasovanje energetskega programa, četudi v precej omejeni obliki, uspelo ji je tudi doseči prilagoditve izglasovanega predloga o znižanju zveznih davkov njenim pogojem, predno je Kongres sredi oktobra končal svoje redno delo. Carter je v preteklem polletju kljub močnemu začetnemu odporu dosegel, da je Senat odobril sporazuma o novi ureditvi Panamskega prekopa.

Priznati je treba, da je Carter dosegel kljub težavam v svojih odnosih s Kongresom večino tega, kar je smatral za bistveno.

Kongresniki in senatorji so odšli med volivce, da se iz neposrednosti seznanijo z njihovimi potrebami in zahtevami ter jih poprosijo za ponovno zaupanje in podporo pri volitvah 7. novembra. Predsednik Carter se bo posvetil do zasedanja novega Kongresa v januarju izdelavi novega programa za zvezno zakonodajo.

Po vestih iz Bele hiše je na prvem mestu v domači politiki boj proti inflaciji, ki mora uspeti, če naj se dežela izogne večjemu gospodarskemu zastoju prihodnje leto. Predsednik Carter je ponovno izjavil, da ne bo predložil obveznega nadzora nad cenami in plačami, uporabil pa bo vendar vsa razpoložljiva sredstva za zaviranje njihove rasti.

V mednarodni politiki bo glavni napor Carterja poleg dela za pomiritev Srednjega vzhoda v dosegu odobritve novega dogovora s SZ o omejitvi strateškega orožja — SALT II. Sporazum je skoraj pred zaključkom, odpor v Senatu pa preje raste, kot plahni.

Nekaj novih podatkov o zločinstvu v ZDA

WASHINGTON, D.C. — Na splošno sodijo ljudje, da so najhujše žrtve zločinskih dejavnosti stari ljudje. Uradni vladni podatki kažejo, da to ni res, da je veliko več žrtev zločinskega nasilja med mladimi.

Med starimi od 12 do 24 let je prizadetih povprečno letno po zločinih 59 na 1.000. Pri starih nad 65 let je žrtev zločinov le 7.6 na 1.000 letno.

Prav tako je več žrtev zločinov med moškimi kot med ženskami, četudi običajno mislimo drugače. Uradni podatki kažejo, da je povprečno dvakrat toliko žrtev zločinskega nasilja nad moškimi kot nad ženskami.

Zanimiv je podatek, da je v velikih mestih več ropov, vlovov in tatvin avtomobilov, v manjših pa več posilstev, telesnih napadov in tatvin iz domov.

Ford imel rekordni dobiček

DETROIT, Mich. — Ford Motor Company je imela v tretjem četrtletju 1978 rekordni dobiček 310.4 milijone, \$2.52 na delnico.

Trgovinski primanjkljaj

WASHINGTON, D.C. — Primanjkljaj v zunanji trgovini ZDA v septembru letos je dosegel 1.69 milijona dolarjev, ko je bil v avgustu na 1.62 milijona.

General Motors rekordni dobiček

DETROIT, Mich. — Največja družba avtoindustrije na svetu General Motors je v tretjem četrtletju 1978 napravila rekorden dobiček — 528 milijonov dolarjev.

Tolikšen dobiček je dosegla s povečano prodajo svojih avtomobilov in s povišanjem njihovih cen.

Schlesingerjev vpliv je končno odločil za nevlronske bombe

Predsednik Carter je odredil gradnjo nevlronske bombe, ko se Sovjetska zveza oborožuje z nezmanjšanim zagonom.

WASHINGTON, D.C. — V vladi so dolgo razpravljali in premišljali, ali naj začno graditi nevlronske bombe ali ne in kdaj naj to začno graditi, če se za gradnjo odločijo. Spomladi je predsednik Carter odločitev o gradnji odložil ob precejšnji nejevolji v Pentagonu in pri zaveznikih v Evropi.

Ko se Sovjetska zveza dalje oborožuje in krepí svoje oborožene sile z nezmanjšano vnemo, je Bela hiša znova vzela vprašanje nevlronske bombe v razpravo. Pri tem so z enim očesom gledali na zaveznike v Evropi, ki so glasno nasprotovali omejitvi dometa ameriških manevrirskih raket z oporišč na kopnem, ko bi naj po njihovi želji služile obrambi Evrope pred morebitnim napadom z vzhoda.

Pri razpravah je končno odločil vpliv Jamesa Schlesingerja, bivšega načelnika Atomske energetske komisije in bivšega obrambnega tajnika, ki se je zavzel za gradnjo nevlronske bombe. Ta naj bi pokazala zaveznikom v Evropi, da jih ZDA ne mislijo v slučaju nevarnosti pustiti na cedilu.

BUENOS AIRES, Arg., 11. okt. — "Pamet bo prevladala," je zagotovil vrhovni poveljnik argentinske suhozemske vojske, general Viola, ko je govoril o mejnem problemu med našo državo in Čilom. Razvoj tega problema se bliža kritični točki; pred dnevi je v Buenos Airesu imela svoje predzadnje zasedanje druga komisija, sestavljena z delegati obeh držav, ki proučuje posamezne točke mejnega spora. Ob koncu tega zasedanja so udeleženci izrazili svoj optimizem glede uspehov, a konkretnih zaključkov zaenkrat še ni razvideti. V prihodnjih dneh bo zadnje zasedanje te komisije v Santiagu, in če ne pridejo do skupnega stališča, se bodo vsa nadaljna pogajanja izjalovila.

"Pamet bo prevladala." Ta zagotovitev se jasno nanaša na nevarnost vojne in mnene najvišjega predstavnika argentinskih oboroženih sil je, da se bo problem rešil po mirni poti. Res bi bila največja nespamet, ki jo moreta zakriviti dve bratski državi, kot sta Argentina in Čile, da bi med njima prišlo do oboroženega spopada. Sploh je splošno ljudsko čutenje daleč od želje rušenja in pobijanja.

Severna Koreja kriva pripravljanja napada?

Južna Koreja je odkrila predor, ki ga naj bi gradila Severna Koreja v zvezi s pripravami napada na Južno Korejo.

PANMUNJON, Kor. — Poveljstvo Združenih narodov je obdolžilo Severno Korejo vrtnanja predora pod demilitarizirano cono med Severno in Južno Korejo, ki bi naj služil za vpad severnokorejskih oboroženih sil na jug. Gradnjo tega in podobnih predorov — poveljstvo ZN sodi, da jih utegne biti do enega dučata — je označilo za "dejanje napada".

Zastopnik Severne Koreje gen. Han Ju-kyong je na štiriturnem zasedanju Komisije za premirje na Koreji pretekli petek zavračal obdolžitev in trdil, da so predor zgradili Južni Korejci. Vodnik zastopstva ZN podadm. ZDA Warren C. Hamm Jr. je pozval k skupni preiskavi, kar pa je Severni Korejec odklonil.

Podadm. Hamm je dejal: "Pojdimo kar zdaj v predor, ki je pod demilitarizirano cono. Imam pripravljena vozila. Vi in ostali svet lahko vidite resnico tega, kar sem povedal. To ni nikaka potvorba." Gen. Han je poziv odklonil.

Sovjetska kozmonavta končujeta svoje delo

MOSKVA, ZSSR. — Glavno glasilo Komunistične partije ZSSR "Pravda" je objavila, da kozmonavta v vesoljskem laboratoriju Saljut 6 končujeta svoje delo in se bosta skoraj vrnila na Zemljo. Doslej sta bila v vesolju 137 dni.

Vremenski prerok

Delno oblačno z 20% verjetnostjo dežja in najvišjo temperaturo okoli 63 F (17 C). Proti večeru zjasnitev, jutri sončno in nekaj hladnejše.

SPOR S ČILOM POVEČUJE GOSPODARSKE TEŽAVE ARGENTINE

Kot smo v zadnji številki omenili, prošnje in manifestacije za mir ob priliki mladinskega romanja v Lujan, tako povejmo, da se je na meji med Argentino in Čilom preteklega 8. oktobra zbralo kakih 400 predstavnikov mladine obeh držav. Tam so skupno molili za mir in prisostvovali maši, ki so jo darovali skupno argentinski in čilski škofje in duhovniki. Objem mladih predstavnikov obeh narodov dovolj zgovorno pričča o medsebojnem čutenju.

Poleg socialnih posledic in medsebojne mržnje, ki bi nastala sprčo oboroženega spopada, pomislimo tudi na gospodarske posledice, ki bi bile usodne za obe državi. Obe se namreč nahajata v kočljivem stanju, in vojna bi bila lahko usodna. Argentina se še sedaj ni izklopala iz težkega položaja. Septembra je draginja narasla za 6.4% in čeprav je videti, da inflacija ni narasla, je jasno, da tudi ni padla. In nevarnost je, da se vsaj nekoliko poveča v zadnjih mesecih tega leta, kajti tradicija je že, da vse cene krepko poskočijo, ko se bližajo prazniki. Kje torej ostanejo uradne obljube o sko-

Frontne države Afrike so iskale soglasje

DAR ES SALAAM, Tanz. — Države črne Afrike, ki mejijo na Rodezijo, so imele sestanek na vrhu tod s ciljem, da bi dosegle sporazum v svojem postopku do Rodezije. Povod za sklicanje sestanka vodnikov teh držav je dalo odprtje zambijske meje z Rodezijo in obnovo rabe rodezijskih železnic za potrebe Zambije.

Tanzanija in njene tovarišice bi rade obnovile "enotno fronto" proti Rodeziji, pa po vsem sodeč niso uspeli. Poročilo ob koncu posveta pravi, da so se razgovori vršili v "ozračju odkrite prisrčnosti".

Položaj v Iranu se približuje brezvladju

Če ne bo vladi uspelo skoraj pomiriti verske vodnike in mlado izobraženstvo, stremelo po politični svobodi, se Iranu ne obeta nič dobrega.

TEHERAN, Iran. — Še šest mesecev, kot smo jih imeli doslej in mi bomo blizu brezvladja, in še šest novih mesecev, pa bomo "sredi novega Bejruta", je dejal tu poznavalec razmer. Položaj se slabša iz dneva v dan, ko vladi ne uspeva vzpostaviti reda in miru s pomiritvijo verskih skrajnežev, ki zametavajo vse zahodne reforme.

Vse kaže, da šah Reza Pahlevi doslej še ni našel prave poti do pobotanja z verskimi vodniki, ki branijo staro islamsko izročilo in odklanjajo reforme po vzoru Zahoda, ki jih je z vso naglico začel uvajati šah pred nekaj leti.

Očitno je, da pomiritve ne bo mogoče doseči, dokler se šah ne bo pobotal z vodniki islamske verske skupnosti in pomiril študirajočo mladino in del izobražencev, ki stremijo po večji politični svobodi in zahtevajo pospešeno socialnih reform.

raj obvladani inflaciji?

Če le na hitro pogledamo številke, vidimo, da so vsi uradni računi padli v vodo. Tako ob začetku leta in še nato v prvih mesecih kljub hudim poskokom draginje se je govorilo, da inflacija ne bo presegla 80%. Malo nato je bilo govora o 100% skoku. Sedaj pa vidimo, da je že v prvih devetih mesecih tega leta prišlo do 107.2% odstotkov narasta. Med septembrom 1977 in septembrom 1978 je draginja narasla za 172.8%.

Potem je še prišlo do polemike med državnim tajnikom za finance in nekaterimi gospodarstveniki in ekonomisti. Dejstvo je namreč, da je poleg inflacije prišlo do pojava recesije. Kopicijo se zaolge izdelkov, ki jih nihče ne kupi, ker ni denarja. Spricho tega je dr. Aleman dejal, da imajo krivdo gospodarstveniki, ki povišajo plače svojim delavcem čez mero, potem so prisiljeni povišati cene izdelkom, da morejo te plače izplačati, s tem pa povzročajo inflacijo in recesijo.

Gospodarstveniki trdijo, da je vsega kriva država, ker da plač ni mogoče držati na sedanjih ravni, država pa še vedno

FRANCOSKO-SOVJETSKI ODNOSI SE IZBOLJSUJEJO

Obisk zunanjega ministra Andreja Gromika v Parizu pretekli teden je pokazal, da so se odnosi med Moskvijo in Parizom popravili, napetost preteklega pomladi je prešla.

PARIZ, Fr. — Sovjetski zunanji minister Andrej Gromiko je tekom svojega obiska v Franciji pretekli teden očitno hotel zgladiti odnose med Parizom in Moskvijo, ki so bili preteklo pomlad precej zategnjeni. Moskva je bila namreč tedaj hudo nejevoljna nad francoskim posegom v Zaire, pa tudi zaradi podpore, ki jo je dala vladi v Čadski republiki, Mavretaniji in Maroku.

V Moskvi so se tedaj bali, da bo Francija posegala v Afriko v sporazumu z ZDA v zaščito skupnih zahodnih koristi.

Ko so ZDA omahovale in iskale možnost podpore svojim prijateljem in zaveznikom v Afriki, je Francija pod vodstvom predsednika Giscarda posegla naglo in odločno v Afriko, kjer je mislila, da mora varovati svoje koristi. V Parizu so seveda veliko manj tvegali, ker so se zavedali, da morejo v slučaju stiske računati na polno podporo ZDA in vseh drugih zaveznikov NATO.

Andrej Gromiko je tekom svojega tridnevnega obiska v Franciji znova govoril o "posebnih odnosih" med Francijo in Sovjetsko zvezo. Ti so obstojali stvarno že pred drugo svetovno vojno, dokler ni Stalin sklenil zveze s Hitlerjem. Po drugi svetovni vojni jih je obnovil De Gaulle, ki je prvi ponovil stališče, da je Evropa enotna od Atlantika do Urala ter da je treba vzpostaviti vezi med njenima deloma na različnih straneh železne zaves.

Poleg posega Francije v Afriko, kjer so se v Moskvi nekaj časa bali, da bi Francija utegnola igrati tam vlogo "ameriške" Kube, so bili Sovjeti vznemirjeni tudi zaradi rastočih stikov

trpi hud deficit, kljub temu, da je državno vodstvo zagotovilo, da bo odpravilo deficit in da tiska denar, kljub temu, da je obljubilo, da ne bo tiskalo ne enega pesa brez zadovoljive zaslobe. Državno gospodarstvo se tudi nahaja v stiski, ker za kritje deficita sega po posojilih, ki jih bo treba vrniti, povrhu pa še izplačati obresti.

Glavni vzrok deficita pa da je prevelika državna birokracija, in pa vrsta državnih podjetij, ki se jih vlada še vedno ni znebila. Prav kar se tega tiče (državnih podjetij), je bilo zadnje čase več sestankov na najvišji ravni. Vlada ima namen, da vsa državna podjetja, ki niso aktivna, odela v privatne roke. A ta namen ima, odkar je pred poltretjim letom nastopila. Ga bo sedaj izvedla? Potrebno bi bilo; bil bi to tudi edini način, da se državno gospodarstvo povrne na pozitivno pot, in da se uredi tudi težko socialno stanje naroda. Dokler bo država deficitna, in bo tiskala prazen denar, ne bodo pomagale nizke plače, ki po drugi strani le večajo ljudsko nezadovoljstvo. Nekaj, kar s časom utegne postati usodno.

S.S.

Iz Clevelanda in okolice

Frijeten obisk—

Včeraj popoldne se je oglasil v uredništvu Ameriške Domovine sen. Frank J. Lausche, se zahvalil za izredno izdajo AD in čestil k njenemu uspehu. V razgovoru je posebej pohvalil uredniške članke o mednarodni politiki in AD. Primerjal jih je z najboljšimi, kar je v tem pogledu tiskanega v ZDA. — Hvala za obisk in priznanje, dragi gospod senator!

Konferenca—

V soboto, 4. novembra 1978 bo v šoli pri Sv. Filipu Neriju na 8215 St. Clair Avenue 2. letna konferenca sosesk Clevelanda. Vršila se bo od 9. dopoldne do 5. popoldne. Vsi vabljeni. Za prevoz in vsa pojasnila kličite St. Clair-Superior Coalition, tel. 881-0646 ali pa 696-6525, ext. 227.

Večerja—

Button Box Music vabi v peditelj, 3. novembra v SND na 3563 E. 80 St. k večerji, postregli bodo s pečeno svinjino. Za vstopnice kličite 524-7724.

Zadušnica—

Jutri, v sredo, bo ob 5.30 popoldne v cerkvi sv. Vida sv. maša za pok. Emanuela Grassel-ke, ki je ob 13. obletnici njegove tanzanijske vpad v Ugando, smrti.

Politični sprejem—

Jutri, 1. novembra, ob 7.30 zvečer bo v Slovenskem delavskem domu na Waterloo Road sprejem "Slovenec za Vojnovi-cha". Vsi vabljeni! Na razpolago bodo nagrade, okrepčila in glasba! Vstop prost!

Vsi sveti—

Jutri je zapovedan praznik Vsi sveti, pojutrišnjem pa Vernih duš dan, ko se katoličani spominjamo svojih umrlih in molimo za pokoj njihovih duš.

Vstopnice na razpolago—

Belokranjski klub pripravlja za soboto, 11. novembra svoje martinovanje v Slovenskem narodnem domu na St. Clair Avenue. Vstopnice so naprodaj pri g. Frančku Rupniku in pri g. M. Hutarju.

Zavračajo krivdo—

Obtoženi mestni odborniki, med njimi je tudi predsednik mestnega sveta George Forbes, trdijo, da niso krivi v smislu obtožbe, ki jo je sprejela velika okrajna porota. To dolžijo razizma, nekateri pa govorijo kar o "zaroti" proti vodnikom črnske skupnosti Clevelanda. Objavili so, da bodo nabrali sklad \$250,000 in najeli najboljše odvetnike za obrambo obtoženih.

Cene v septembru na drobno višje 0.8%

WASHINGTON, D.C. — Življenjski stroški so v septembru porastli 0.8% in so torej rasti na letni ravni 9.6%, in ne na letni ravni 8%, kot je trdila vlada v objavi svojega programa boja proti inflaciji.

V avgustu so življenjski stroški porastli za 0.6% in je bila zato javnost iznenadena ob ponovnem dvigu.

zapora. Pristal je na to, da ostaneta pod varstvom sovjetskega poslanstva v njegovih prostorih v Riverdale predelu Bronx v New York City, dokler ne bo rešen priziv proti tej obsodbi in kazni.

AMERIŠKA DOMOVINA

6117 ST. CLAIR AVE. — 431-0624 — Cleveland, Ohio 44103

National and International Circulation

James V. Debevec — Owner, Publisher

Published daily except Wed., Sat., Sun., holidays, 1st 2 weeks in July

NAROČNINA:

Združene države:
\$28.00 na leto; \$14.00 za pol leta; \$8.00 za 3 mesece
Kanada in dežele izven Združenih držav:
\$30.00 na leto; \$15.00 za pol leta; \$8.00 za 3 mesece
Petkova izdaja \$10.00 na leto

SUBSCRIPTION RATES:

United States:
\$28.00 per year; \$14.00 for 6 months; \$8.00 for 3 months
Canada and Foreign Countries:
\$30.00 per year; \$15.00 for 6 months; \$8.50 for 3 months
Friday Edition — \$10.00 for one year.

Second Class Postage Paid at Cleveland, Ohio

No. 159 Tuesday, Oct. 31, 1978

Karel Mauser:

JESENSKO PISMO

Vedno se mi je zdelo, da smo jeseni delali krivico, ko smo jo vzeli za prispodobno umiranja. Morda smo to storili zavoljo tega, ker smo gledali samo oropano zemljo, ki nam ni mogla ničesar več dati, ker smo ji iztrgali iz telesa vse, kar je spočela v pomladi in dozorila v poletju. Jaz to gledam vedno skozi zlatordeč soj listja in zdi se mi kakor velikanski darilni ogenj, ki gori iz prsi zemlje, v kateri že leže vlažna ozimina semena. V zemlji ni umiranja, je samo spreminjanje, neprestano spreminjanje, v kateri kalčki, ki se vzdigujejo za prst visoko v baržunasto zeleno ozimino in ko gledaš v breg, se ti zdi, da se je trava zbudila iz svoje rjaste žalosti in se čez noč odela s pomladnim zelenilom.

Jesen ni umiranje, moj dragi, jesen je zame kakor žegnanje, ki ga priredi zemlja za svoje otroke. Kakor razkošni štanti z živobarvanimi strehami se vlečejo gozdovi na robih polj, kjer se v svečanem miru sprehajajo živali in živalice. V rjavkasti travi se mirno odganja kobilica in ko zleti, vidiš, da ima pod umazanozelenimi tridimi perutkami še druge, cinoblasto rdeče, kakor nalašč naslikane za ta čas. In poleg nje vidiš murna, črnega kakor oglje, brez skrbi, da bi ga človekova stopinja pogladila v drobno luknjico pod zemljo. Redki metulji, drobni, da jih že lahna sapica zanaša, love jesenske rože. V blaženem, globokem miru se ti zdi, da slišiš utripi drobnih kril.

Grem čez polje nekaj je v praho zoranega, nekaj ga še rjavi koruznika, ki so jo oropali storžev, z zlatim in rdečastim semenjem. Slišim šumenje v rjavem visečem perju, morda je zajček, morda rakun na svoji poti. Narava ga je vzela v svoje skrito naročje, ga varuje v svojem objemu, prisluškuječ tapkajočim stopinjam svojih ljubljencev.

Nato stojim pred štanti gozdov in oči mi drhte od lepote barv. Poglej tisti nizki grmič. Ne vem mu imena, toda saj je vseeno. Komaj dvajset lističev se je oklepa drobnih vejic, toda pogled te liste. Kakor majhna letovca srca so. Karminasto rdeče eno, drugo je rumeno kakor z zlatim prahom posuto, tisto tam je na robu dobilo vijoličast nadih — tako barvo imajo vodne perunike na robu Blejskega jezera. In vsa ta lepota je na drobnem grmiču, na majhnih vejicah, tako na lahno pripeta, kakor da visi v zraku, da je prislomljena na nevidno srebrno pajčevino.

Če vse umetniške muzeje na svetu zapro, meni je vseeno, da le jesen ostane, da ostane le čudovito listje, ta drobna rožnata letovca srca, te majhne rožnate otroške dlani, ki jih je spočela jesen iz soka drevs in sonca.

Bukev še vztraja. Temnozeleno listje je svetlo kakor položeno. Toda hrast poleg nje se je vdal. Nekaj listja mu je rjasto zakrnilo, toda nekaj je rdečega kakor kri, ki se rahlo strjuje. In tisto drevo — široka piramida pastelnih barv, po katerih s drsajo iskre sonca, z vitko, zlato kupolo, ki se blešči, da jemlje vid. Za njim je smreka z zelenimi pahljačami vej in poleg nje druga, podobna piniji. In za njima spet zlato, rdeči pasovi z oranžastim nadihom. Grem vanje kakor v začarani grad, ki je odprl dvizna vrata, odpirajo se sobane s srebrom in zlatom, z rdečim in zelenim damastom — segam na levo, segam na desno — vse je na razpolago, nihče ti ne brani jemati. Hodim po zlatu, ki mi šumi pod stopinjami, v blaženem veselju segam po njem, v šumeče bogastvo in ga sipam po sebi. Diši po zemlji, po tistem, iz česar je bil človek ustvarjen, po ilu, na katerem je božji dih, vonj večnosti. Toda meni se zdi, da sam dišim po penecem se zlatu, ki mi ostaja med kuštravimi lasmi in mi ga bo odnesel šele veter, ki me bo spet ujel na stezi onstran gozda.

Dragi moj, jesen ni umiranje. Pusti, da ji popravim to krivico. Jesen ni podoba umiranja, samo večnosti, ki je življenje brez nehanja. Po otroško si jo predstavljam — mavrica barv, kamor se vrača ilo našega telesa, ki ga nosi duša — dih božji, ki je v tisti mavrici doma od vekov.

V treh vazah imam letošnjo jesen. Na mizi in na knjižni omari ležijo jeseni in rdeči listi. Nabral sem jih v pensilvanskih gozdovih.

Ko so pred nami Vsi sveti in Vernih duš dan, ponatiskujemo ta sestavek pokojnega pisatelja in pesnika Karla Mauserja v spomin njemu, ki je toliko let sodeloval pri našem listu, pa tudi v spomin vsem drugim, ki so bili leta med nami, predno se jim je iztekla zemsko pot.

BESEDA IZ NARODA

IZPOD ZVONA SV. ŠTEFANA IN OKOLICE

CHICAGO, Ill. — Zadnjič nam je prijatelj Ludvik povedal, kako so se združila velika oljna podjetja in koliko so izdala dnevno pri graditvi oljevoda. Naj nadaljuje.

Prvo, kar so morali narediti, je bilo, da so zgradili ob progi, kjer je oljevod, zasilno cesto. Čez 20.000 ljudi je gradilo to cesto. S pomočjo modernih strojev so jo zgradili v 150 dneh. Velika tovorna letala so dan na dan prinašala gradbeni material in vse drugo, kar je bilo potrebno tako za armado delavcev kakor za gradnjo samo, v najbolj oddaljene kraje severne Aljaske. Morali so izrabiti poletni čas, ko je dan dolg.

Na področju severno od Fairbanksa se sonce ne prikaže cele mesece, temperatura pa pade do 70 stopinj F. pod ničlo. Pozimi je v tem predelu tako mrzlo, da se koža pri dotiku kovin takoj odlepi z mesom vred do kosti. Cevovod je speljan čez tri pogorja, tri potresna območja ter tesno bo štirih orjaških ledenih. Olja, kolikor je do sedaj odkritega, naj bi bilo dovolj za 25 let, poleg tega pa še ogromne zaloge zemeljskega plina.

Cevi, po katerih se olje pretaka, imajo znotraj 48 palcev premera, olje se v njih premika z brzino štiri in pol milje na uro. Nosilci teh cevi, kjer so speljane nad zemljo, imajo naprave, ki držijo zemljo okrog teh stebrov vedno zmrznjeno, tudi ležaji, na katerih cevi leže, so tako napravljeni, da so premakljivi ter da v slučaju premikanja zemeljskih plasti ostanejo vedno v isti legi. Tudi sem videl, da je oljevod zastražen, kot nam je vodnik povedal, tudi iz bližnje letalske vojaške baze letala vsak dan patrolirajo nad oljevodom.

Na poti nazaj v hotel smo si ogledali glavno skladišče za časa gradnje ter slike, kako je ta prostor v tistih časih izgledal. Cevi ni bilo več tam, kot smo jih videli na slikah, ogromno po raznih strojev, ki so jih uporabljali pri gradnji, in nadomestnih delov. Bilo je že več razprodaj, prišli so kupci iz raznih delov sveta ter kupovali te stroje skoraj po polovičnih cenah. Ravno tiste dni, ko smo bili tam, je bila v Fairbanksu zadnja razprodaja. Kar bo strojev ostalo, jih bodo prepeljali v druge dele Amerike ter jih skušali tam razprodati. Stroji so bili res poceni, toda dolgi prevoz in njegovi stroški so odbili marsikatero kupca. Po ogledu teh zanimivosti smo se odpeljali nazaj v hotel ter se pričeli pripravljati za drugi dan na dolgo pot v Kanado v mesto Dawson, ki je na Yukonskem ozemlju ali teritoriju.

(Dalje)

Pri nekdanjem slovenskem Sv. Juriju v Južnem Chicagu letos obhajajo 75-letni obstoj fare. Bilo je več slovesnosti, zadnja in glavna je bila v soboto, 14. oktobra. Kardinala Codyja, ki je bil v Rimu, je zastopal pomožni škof Alfred I. Abramowicz.

Pred 75 leti in še več je bila tam velika naselbina Slovencev in Hrvatov. Ti so l. 1903 kupili tam zemljišče in pričeli graditi cerkev, ki je bila posvečena sv. Juriju.

Slovenec, župnik John Plevnik je bil ustanovitelj te fare in prva vs. maša je bila darovana 6. decembra 1903. Župnija je bila upravljana po škofijskih duhovnikih do leta 1928, ko so farno prevzeli očetje franciskani slovenske province Sv. Križa v Lemontu. Leta 1953 so prišle tudi slovenske šolske sestre, ki

so prevzele pouk v novi šoli. P. Aleksander Urnkar je uspel s kampanjo 100.000 dolarjev. Šola ima danes 164 učencev, vodijo jo 4 šolske sestre in 4 laični učitelji. Fara že dolgo nima več slovenskega značaja. Danes prevladujejo Italijani. V fari aktivno delujejo društva: Farni svet, Društvo mater, Bratovščina krščanskih žena in Društvo Najsv. Imena. Župnik je p. Leonard Bogolin, predstojnik samostana je p. dr. Vendelin Spendov, naš poznani glasbenik in marljiv pečovodja. Pomaga jima še hrvaški duhovnik Miroslav Vulič.

V nedeljo, 15. oktobra, je Slomškova slovenska šola priredila kosilo v prid te šole. Udeležba je bila prav lepa. Okrog 300 ljudi se je zbralo. Vse je potekalo po načrtu. Izvrstna kuhinja pod vodstvom g. Rusove, naša mladina, ki se zbira v SARC folklorni skupini, pa je pridno stregla. Ko bi videli, kako so bili gibčni in hitri v postrežbi ti bodoči nosilci slovenske besede! Bilo je veselo razpoloženje. Iz Lemonta je prišel p. Fortunat, domači župnik, ki kakor oče skrbi za slovensko šolo, je spregovoril lepe besede in jih navezal na zlati Slomškov rek: "Sveta vera bodi vam luč in materina beseda ključ do zveličavne in narodne omike." Učenci šole so izvedli kratek program. Bile so razne deklamacije, učenci nižjega oddelka so pod vodstvom g. Nand. Pucove zapeli nekaj narodnih pesni, višji oddelki pa so tudi lepo zapeli pod vodstvom g. Milene Šolka.

Nisem bil navzoč, čeprav sem povsod zraven, tudi tam, kjer me ni treba. Za nekaj dni sem moral ostati v postelji. Rekli so mi, naj zapišem, da g. Lojze Gregorič, naš naročnik, zaleže v kuhinji za deset ljudi. Vsa čast mu! Čistega dohodka je bilo \$1,500, od tega je dobila fara \$1,000. Šola je v okrilju fare, sicer kdo ve, kako bi šlo s poukom.

Spet se nekaj pripravljajo. Slomškovo kosilo, katerega prebitek bo šel v sklad za Slomškovo beatifikacijo. To bo v nedeljo, 12. novembra, takoj po zadnji maši. Kaj bo dobrega prišlo na mizo: PURANI... Vstopnice bodo, oziroma so že na razpolago po \$4, za mladino do 12. leta polovična cena. Ker je to Martinov dan, bodo purani, zaliti z dobrim vinčkom, vsakemu prav prišli.

Med mladima zakoncema se je razvil sledeč razgovor:

Ona: "Me ljubiš, dragi?" — "Da." — "Me res ljubiš?" — "Saj sem ti rekel, da!" — "Mišliš resno?" — "Da!" — "Bi jokal, če bi umrla?" — "Se razume." — "Pokaži, kako bi jokal!" — On ježno: "Najprej umri!"

Mraz prihaja. Slane so zunaj mesta že storile svoje. Zato sem tudi jaz svoje ljubljenske spravil na varno. Pomagal mi je tudi naš novi naročnik g. Metod Žerdin.

Vsem prav lep pozdrav!

"Toti Stajerc"

ZA SMEH

"Kako pa vaš mož vozi?" — "Tako, da je res čisti slučaj, če zavije cesta v isto smer kot on."

V avtobusu si sedita nasproti dva možka. Eden od njiju miži. Pa ga vpraša drugi: "Ali vam je slabo?" — "Ne le silno težko gledam, če morajo ženske stati."

Še ena beseda o poletnem študijskem tečaju ameriške slovenske mladine na Koroškem

FAIRFIELD, Conn. — Oba slovenska časopisa, ki prihajata k nam iz Clevelanda, Ameriška Domovina in Amerikanski Slovenec — Glasilo KSKJ, sta prinesla že nekaj člankov, v katerih pisci izražajo zadovoljstvo nad uspehom letošnjega poletnega študijskega tečaja na Koroškem za ameriško slovensko mladino. Verjetno podpisani niso sem podrobno prebral vsega, kar je bilo napisano. Ko danes berem članek g. Janeza Severja o idealizmu slovenske duhovščine na Koroškem (AD, 9. oktobra), katerega zadnji odstavek tudi omenja počitniški tečaj in delo koroške slovenske duhovščine z njim v zvezi, se me polšača močan vtis, da gredo vsi opisovalci in hvalitelji tečaja in njegovih organizatorjev mimo tistih posameznih idealistov med nami v Ameriki, ki so po mojem osebnem poznanju imeli odločilno zaslugo, da je ta tečaj sploh postal resničnost. Ne spominjam se, da bi bil kateri od članke omenil Ligo Slovenskih Amerikancev, v okviru katere sta njen tajnik Simon Kregar in pa Leo Klauž izvedla organizacijo počitniškega tečaja. Nimam namena kritizirati piscev člankov. Ni potrebno, da vsak govori o vsem, kar je bilo v zvezi s to hvalevredno akcijo. Zlasti članku g. Severja ne more nihče oporekati v tem oziru, ker njegov dopis ima za predmet idealizem slovenske duhovščine na Koroškem, ne pa poletni študijski tečaj za ameriško slovensko mladino, niti ne delovanje Lige Slovenskih Amerikancev. Pišem te vrstice z namenom, da nekoliko dopolnim sliko, ki so jo po moji sodbi drugi opisovalci tečaja pustili nepopolno.

Bilo je nekega nedeljskega popoldneva letos zgodaj spomladi,

Moramo vztrajati

CLEVELAND, O. — Že leta zasledujemo delo za priznanje svetništva naših slovenskih škofov Friderika Barage in Antona Martina Slomška, pa se nam zdi, da ni nobenega napredka. V vsa dogajanja mi nimamo pogleda, čeprav so vsi pristojni krogi skoraj vse delo dovršili in so zadeve skoraj rešene tudi v Rimu. Toda tam nam ne morejo ugoditi, dokler božja služabnika nimata potrebnih dveh čudežev, ki bi se zgodila na njuni priprošnji. Tako je možnost izročenja nam, da delamo in molimo. V molitvi moramo prositi Boga, da se čudeži zgodijo, s svojimi darovi pa omogočimo, da potrebni postopki nikjer ne zastanejo v kakih predalih.

Da gmočna potrebna sredstva vedno redno nekaj dotečajo, bo Slomškov krožek v Clevelandu postregel zokusnim kosilom v nedeljo, 12. novembra, ob enajstih dopoldne do dveh popoldne v avditoriju pri Sv. Vidu. Nanj najlepše vabi vse prijatelje Slomškove zveze, ker ves preostanek bo šel za potrebe, zveze z delom za beatifikacijo Antona Martina Slomška, našega velikega škofa, ki je poleg drugega zaslužen tudi za delo združenja vseh kristjanov, posebno še s pravoslavnimi. Z molitvijo in delom si nabiramo za naš novi naročnik g. Metod Žerdin.

Liste za kosilo dobite pri: Johnu Petriču, tel. 431-3465 ali 431-3762; Franku Urnkarju, 531-8982; Janezu Prosenju, 436-2394; Ivanki Pograjcu, 391-6964; v Baragovem domu, 381-9617, in v župnem uradu pri Sv. Lovrencu, 341-0496.

Ne samo kot duhovnik in škof, prav tako kot zaveden Slovenec spada Anton Martin Slomšek med moške, kateri služijo, da jih ima slovenski narod v hvaležnem spominu.

J. O-k.

di, ko sta prišla k meni v Fairfield v zvezi z nekim drugim načrtom Simon in Leo iz New Yorka. Ob tisti priliki sta mi tudi pripovedovala o predlogu, ki ga je nekdo sprožil, da bi otroci slovenskih šol v ZDA in Kanadi obiskovali slovensko zemljo in se na ta način naučili duha ljubezni in spoštovanja do domovine svojih staršev, a nihče ni prav vedel, kako bi se ta misel dala izvesti. Povedala sta mi, da je zadevo prevzela Liga in se je zanj z navdušenjem zavzela.

Leo Klauž je prevzel vodstvo akcije. Tudi sam sem bil nad misljo navdušen in sem jo oglašal med svojimi farani. Našel sem nekaj interesentov, a so se sčasoma vsi prestrašili raznih težav in odstopili. Potem sem skozi vso pomlad in poletje mogel opazovati neomejeno navdušenje, obenem pa delo brez konca s pisanjem in telefonskimi klici, ki je ta akcija stala g. Klauža. V teku priprav na Slovenski festival pri Sv. Križu je bila med New Yorkom in Fairfieldom vsak teden osebna zveza, tako da smo bili glede delovanja Lige v tistem času vedno na tekočem. Tako moram reči s popolnim osebnim prepričanjem, da je poletni študijski tečaj ameriške slovenske mladine na Koroškem v polnem pomenu zasluga Lige SA in osebo Polde Klauža ter Simona Kregarja. S tem seveda nočem podcenjevati zasluge vodstva Mohorjeve družbe v Celovcu ali pa osebja, ki je v Celovcu skrbelo za mladino, organiziralo podrobnosti tečaja, potovanja in vse drugo. Mislim, da prvo in osnovno težavo je morala Liga premestiti v tem, da si je pridobila zupanje staršev, ki gotovo niso z lahkoto prepustili svojih otrok za dolge tedne v popolno oskrbo nepoznanim ljudem. Potem je bilo vprašanje stroškov. Ni bilo lahko vsem staršem žrtvovati potrebne stotake. Liga je spet morala dodajati, zbirati, pisariti za pomoč. Ne pozabimo, da sta Simon in Leo neplačana prostovoljna delavca pri Ligi, ki imata poleg tega vsak svojo odgovorno službo. Razen tega pa ni imel nihče od njiju svojih otrok med študenti na tečaju na Koroškem. Lahko si mislimo, koliko lažje bo delo z organizacijo take akcije v bodočih letih, ker je sedaj led prebit in je pot do uspeha zaznamovana. Če dodamo vsa ta dejstva k vsemu, kar smo brali o drugih marljivih in idealnih delavcih v zvezi s počitniškim tečajem na Koroškem za ameriško slovensko mladino, bo naša predstava te akcije za korak bližje popolni in resnični podobi.

Ko že govorim o Ligi in njenem vodstvu v zadnjih letih, naj dodam še nekaj besed osebne občudovanja njenega dela. Ni nas veliko Slovencev tukaj na ameriškem vzhodu. Ne moremo se meriti z množicami v Clevelandu, v Torontu in drugod. Dve majhni župniji, v New Yorku in v Fairfieldu se skušata vzdržati pri življenju z velikimi napori in včasih izrednimi koraki, ki zahtevajo junških odločitev. Razen tega živi v večji oddaljenosti od teh dveh središč še nekaj posameznih rojakov. In vendar smo pod vodstvom Lige in z njeno podporo storili v zadnjih letih marsikaj, na kar lahko pokažemo s ponosom. Omenil bom le nekatere akcije zadnjih dveh, treh let.

Ligini novembrski simpoziji so bili zadnja leta na tako visoki kulturni ravni, da dvomim, če poznaajo kaj med Slovenci izven domovine kaj podobnega. Misli se mi vračajo na slovensko udeležbo na 41. mednarodnem evharističnem kongresu v Filadelfiji leta 1976, ki je bila v glavnem zasluga domalega istih slovenskih delavcev iz Washing-

tona, New Yorka in Connecticuta. Sam sem bil udeležen pri tem delu in še danes s spoštovanjem in občudovanjem pomisljam na to, koliko osebnega časa in truda so dr. Ciril Mejač, inž. Kregar in Tone Babnik žrtvovali za priprave. V primerjanju s količino njihovega dela niso doprinosi nas drugih vredni omembe. Slovenci smo na kongresu stali v številu drugih velikih narodov zaradi poštrevnosti pešice ljudi, ki je uspela pritegniti blizu sedemsto rojakov od blizu in daleč.

Na istem kongresu je bila sprejeta obljuba vsakoletne posvetic Brezjanski Mariji po naših domovih ob goreči lučki pred Njeno podobo. Ta obljuba, porojena med nami zaradi dela Lige SA, je ponesla ime Ameriških Slovencev med naše rojake po vsem svetu.

Naj omenim tudi vsakoletno potovanje toronskega slovenskega gledališča pod vodstvom g. Vilka Čekute k nam v Fairfield in v New York, ki med nami in med njimi samimi utrjuje ljubezen do naše odrske umetnosti in naše besede. Tudi v tem sta delo in podpora Lige odločilni.

Ko že omenjam delo na prosvetnem polju, naj se spomnim tudi veličastnega Slovenskega festivala, ki smo ga imeli preteklo poletje pri nas v Fairfieldu, za katerega je dala Liga pobudo, nosila del stroškov in so njeni člani pomagali pri organizaciji. Najbolj vestno se je vedno udeleževal sestankov v Fairfieldu tajnik Lige, Simon Kregar iz New Yorka.

Zakaj pojem ta slavošpev Lige Slovenskih Amerikancev? Samo iz enega razloga. Sloves ali ugled, ki ga uživa človek ali skupina ljudi, ni tako važen, kakor je važen resnični človekov značaj. Kadar vidim, da nekdo raste ugled, ker so njegova zasluzna dela razglašena, nekdo drug pa ne uživa slovesa, kakor bi ga po svojih delih zaslužil, ker jih nihče ne razglaša, me to preveč ne moti. Saj vem, da je to le človeška sodba, ki pred vsevednim Bogom ne pomeni nič. Svet se seveda peha za ugledom bolj kakor za pristnim značajem. "Public image" pomeni mnogim več kakor resnično značajno osebnost. Toda je še tretje, na kar ne smemo pozabiti. To je objektivna resnica. Kadar gre za zasluzna dela o krog istega predmeta, tedaj pod udarjanje dejanj enega in stvarstvo objektivno varljivo sliko, ki je v bistvu nasprotna resnici. Tega pa se mora pošten človek vedno varovati. Bog je resnica in vsak, kdor se hoče bližati Bogu, se mora truditi za popolno resnico.

Hribšek Lojze, župnik

Vsem prisrčna hvala!

CORDOBA, Arg. — Pred par dnevi sem se vrnil iz Clevelanda, kjer sem obiskal svojega brata Antona Šustarja, 2061 Lindbergh Ave., Euclid, in vse druge sorodnike, prijatelje in znance. Rad bi se globoko in iskreno zahvalil za toliko velikodušnost, ki so mi jo izkazali z vso krščansko ljubeznijo. Nikdar nisem bil v življenju tako prijetno presenečen kakor v Clevelandu z mojim sorodniki in prijatelji. Kot obroček ljubezni so mi organizirali v nedeljo, 8. oktobra, veselico, ki jo ne bom nikdar pozabil.

Ob tej priliki sem obiskal tudi Ameriško Domovino, kjer so me sprejeli zelo prijazno in iskreno. Najlepše čestitam tako dobro informiranemu časopisu, ki sem ga našel v vseh slovenskih hišah, kjer sem bil. Vsem še enkrat prisrčna hvala!

Najiskrenejše pozdravljam!

Jože Sustar

Če vam je Ameriška Domovina res pri sre, ji pridobivajte nove naročnike!

KANADSKA DOMOVINA

Manifestacija pred avstrijskim poslaništvom v Ottawi

OTTAWA. — Slovenska mladina iz Toronta je 10. oktobra 1978, na dan obletnice koroškega plebiscita, s plakati manifestirala pred avstrijskim poslaništvom v Ottawi.

Nosili so plakate kot "Artikel 7 — ja ali ne?" Dvojezičnost za Koroško — Zu spaet Ihre Majestaet — bo zopet prepoznal!"

Med demonstracijo je bilo napravljeno dokaj fotografij s strani kanadske javne varnosti, avstrijskega poslanika. Poslanik

je demonstrante povabil na razgovor, katerega sta se udeležili Marta Jamnik in Sonya Urbanc.

V razgovoru je poslanik dr. Magrutsch poskušal vse zagovarjati in da se vse lepo razvija v medsebojno korist, edino v zadevi Hiematdienst in njihove gonje proti Slovincem ni vedel pravega odgovora, odnosno je kar priznal, da so proti Slovincem in za germanizacijo.

Poročevalec

ZAMEJSKI ZAPISKI

TORONTO, Ont. — Koncem avgusta hitim z avtom skozi Alpe od Salzburga na jug proti Beljaku. Nova, moderna avtocesta, skoraj sami predori in mostovi na stebrih. Cesta je morala biti draga, ker je predraga tudi za motoriste, saj pobirajo kar 180 šilingov, to je \$12 za borihi 80 km. Po taki ceni za cestnino bi tudi v Sloveniji znali in mogli graditi avtoceste.

Vreme na Vrbskem jezeru je že skoraj jesensko, brez velike vročine, silno dober osvežujoč zrak. Ker me vodi pot po južni strani jezera, vidim tudi hotel Korotan. Zgleda še vedno slabo, ko je v drugih hotelih še dokaj turistov, je Korotan takorekoč zapuščen, kljub izredni legi ob jezeru. Kdo ve, če se bodo rešili finančne krize. Naši levičarji, tako tudi koroški, nimajo sreče, volje ali sposobnosti, vsekakor velika škoda, če bo ena izmed redkih slovenskih ekonomskih pozicij padla.

Z ženo greva v Mohorjevo, vprašava nekega uslužbenca, ki dela v traktu NSKS, kje se nahaja urad dr. J. Hornboeck, ravnatelja Mohorjeve. "No," pravi ta visoki Korošec: "Dr. J. Hornboeck je tamle nekje na drugi strani hodnika, tam blizu neba." Ko se čudim, kako je mogoče, da kot uslužbenec ne bi vedel za številko sobe ali vsaj nadstropje, poudari, da res ne ve. Pravi, da dela pri "Našem tedniku", kjer je sourednik, da pa so "na levo". Tekom pogovora je potem hudomušno, pa vendarle resno še ponovil, da so v Mohorjevi hiši na levi strani poslopja, da pa so tudi v ideologiji sedaj pri "Tedniku" na levo.

Na poti v Podjuno lepaki vabijo na proslavo "Našega tednika" in kot da bi hoteli še na zunanaj izražati njihovo pozicijo, so vabila v živo rdeči barvi! Slovenska posojilnica v Pliberku ima tudi napis v podobni barvi, kot da bi bil nekje v Sovjetski zvezi. Zgleda, da je najnovejša generacija Korošcev v diplomaciji in taktu slabo podkovana.

Podjuna je ravno pri največjem delu, da se pospravijo kmečki pridelki. Kriza je pri koruzi, za katero se bojijo, da ne bo dozorela, ker je bilo preveč dežja in mraza poleti. Sem in tja se vidi kak slovenski topografski napis in še celo kak lepak v slovensščini, ki vabi na različne prireditve. To kaže na dvoje, prvič na vsaj delni uspeh borbe Korošcev za narodne pravice, drugič da so se nemški prenapetosti s takim stanjem sprijaznili. Le malo je napisov na trgovinah in gostilnah v slovensščini, tudi slovensko-nemških tablic, ki jih sedaj skušajo uvesti zavedni rojaki, je silno malo, kar nazorno kaže, kje je bistvo slovenske krize.

Pot preko Vrat v Italijo je zelo prometna, toda ker sem šel v nasprotno smer turističnega vala, jo hitro preidem. V Trbižu, sredi gora pod Mangertom,

Gonarski župan v svojem govoru spretno omeni, naj bo spomin na trpljenje v taborišču nek opomin k sodelovanju obeh narodov in edni izhod za demokratskega človeka. Drugi govornik, državljani moderne Slovenije, pa predstavi Gonars kot člen v verigi dogodkov, ki so pomagali ustvariti pravično ureditev družbe v samoupravnem sistemu današnje Jugoslavije. Slovenski pevski zbor zapoje slovenske in hrvaške pesmi, tudi partizanske.

Meni, pričevalcu Gonarsa, je težko pri duši. V Gonarsu je bilo nedvomno priprtili nekaj levičarjev, toda še več je bilo nasprotnikov; kdo je dal pravico ljudem režima si lastiti vse? Vendar v Gonarsu vlada svoboda govora, tako da se takim netaktnim govorancem komaj moremo izogniti. Končno je Gonars odprt vsem skupi-

nam. Zal mi je, da nisem imel prilike govoriti z županom, me zanima, kaj bi rekel, ko bi mu nek opomin k sodelovanju obeh narodov in edni izhod za demokratskega človeka. Drugi govornik, državljani moderne Slovenije, pa predstavi Gonars kot člen v verigi dogodkov, ki so pomagali ustvariti pravično ureditev družbe v samoupravnem sistemu današnje Jugoslavije. Slovenski pevski zbor zapoje slovenske in hrvaške pesmi, tudi partizanske.

Peter Urbanc

RAZNE NOVICE DOMA IN PO SVETU

Poštarji so se vrnili na delo, ko je vlada nastopila trdo in štrajkujočim zagrozila, da bodo odpušteni, če se ne bodo vrnili na delo. Sam njihov vodnik Jean-Claude Parrot je izjavil, da je pozval članstvo unije, naj se vrne na delo, da bi ga zavaroval pred izgubo službe v času, ko je v Kanadi 8.5% delovne sile brez redne zaposlitve.

Prisilna vrnitev je pustila pri poštarjih občutek potlačенosti in grenkobe, četudi še vedno kažejo upornost. Javnost je na poštarje in njihovo unijo nejevoljna, ker pozročajo njej neželube prekinitev pri dostavljanju pošte. Ni jim pozabila štrajka pred Božičem 1975, ko je tolike prikrajšal za božično veselje.

Vlada P. E. Trudeauja je iskala mirno rešitev, pa ji končno ni stalo drugega, kot nastopiti odločno in trdo, ko jo je opozicija v parlamentu prijemala, da je najprej silila k uzakonitvi prisilne vrnitve poštarjev na delo, nato pa se je pomisljala zakon uporabiti in izvesti.

Poštarji so brez kolektivne delovne pogodbe od 30. junija 1977, pogajanja za novo pogodbo se vlečejo s prekinitvami ves čas, pa niso privedla do uspešnega konca. Sedaj je po sklepu parlamenta nova pogodba v rokah uradnega posredovalca, katerega odločitve bodo obvezne.

Ko je kanadski dolar z ameriškim vred tako nizko, se množijo japonski obiskovalci v Kanadi, saj je za nje obisk Kanade in njen ogled postal sorazmerno poceni. Vodniki tujškega prometnega pravijo, da se je število japonskih obiskovalcev močno povečalo in da ti hodijo vedno dalje proti vzhodu dežele, med tem ko so se prvotno držali skoraj izključno tihomorske obale.

Jesen je doba leta, ko ne veš, ali bi šel ven grabiti listje ali pa bi ostal v stanovanju in čakal na močan veter...

Bobby Fischer, bivši svetovni šahovski prvak, se je sporazumel s Srbsko šahovsko zvezo in bo v začetku prihodnjega leta igral z veleojstrom Svetozarjem Gligoričevim vrsto partij v Beogradu. Zmagovalec bo tisti, ki bo prvi dosegel 10 zmag. Fischer bo dobil za svoje igranje 1 milijon dolarjev nagrade, pa naj tekmo dobi ali izgubi.

V teh dneh je prišlo v javnost, da se je B. Fischer tekoma zadnjih dveh let šestkrat tajno sestel z Anatolom Karpovim, svetovnim prvakom, ki je dobil ta naslov brez zmage nad Fi-

nam. Zal mi je, da nisem imel prilike govoriti z županom, me zanima, kaj bi rekel, ko bi mu nek opomin k sodelovanju obeh narodov in edni izhod za demokratskega človeka. Drugi govornik, državljani moderne Slovenije, pa predstavi Gonars kot člen v verigi dogodkov, ki so pomagali ustvariti pravično ureditev družbe v samoupravnem sistemu današnje Jugoslavije. Slovenski pevski zbor zapoje slovenske in hrvaške pesmi, tudi partizanske.

Pri odhajanju odkrijemo, da so za to slovesnost odprli podzemsko grobnico, v kateri se nahaja 400 krst z izkopanimi ostanke umrlih. Vsaka krsta ima na sprednji strani ime, datum rojstva in smrti in tudi veliko rdečo zvezdo.

Človek ostane brez besede, duhovno uničen; počutil sem se slabše kot, ako bi me kdo udaril. Kako je mogoče, da se ne taktno in primitivno dela politična propaganda s trupli svojih sotrpinov, s truplom mojega sorodnika? Večina teh so bili žrtve in nasprotniki revolucije!

schermem, ko Amerikanec ni sprejel pogojev Mednarodne šahovske zveze za njegovo branitev svetovnega prvenstva proti ruskemu šahistu Karpovu. Poskus organizirati tekmo med njima ni uspel.

Pri pokrajinskih volitvah v New Brunswicku so progresivni konservativci ohranili v parlamentu večino, dobili so 30 od 58 mest, toda zmaga je pičila. Opozicijska liberalna stranka

VESTI IZ SLOVENIJE

Slikarji v Piranu

Piranske ulice in trge je 27. avgusta zasedla močna četa slikarjev; 125 jih je prišlo — poleg domačinov so prišli še iz Italije in Avstrije in se merili na temo "Piran, Istra, morje, soline".

Žirija je od 148 oddanih del izbrala 68 za razstavo, prvo nagrado pa prisodila Nežju Slaparju iz Kranja.

Uspeh tovarne "Beti"

Metliška Beti, ki ima svoje proizvodne obrate v Metliki, Črnomlju, Dobovi in Mirni peči, si s svojimi pletilnimi izdelki uspešno utira pot na zahodno tržišče.

Prodaja svoje izdelke v ZR Nemčijo, Avstrijo, Francijo, Dansko, Nizozemsko in Švedsko; poznajo jih pa tudi v Sovjetski zvezi, Madžarski in Českoslovaški.

Festival zabavne glasbe v Ptuj

Na desetem festivalu domače glasbe, ki je bil 26. in 27. avgusta v Ptuj, je prvo mesto žirija prisodila ansamblu Dobri znanci, drugo ansamblu Vikija Avšiča, tretje pa ansamblu Slovenija. Ta zadnji je dobil največ glasov od 8,000 poslušalcev.

Odkritje v Celju

Na vogalu Stanetove in Miklošičeve ceste so pri gradnji naleteli na zidovje, ki bo pomembno za tloris nekdanje rimske Celeie. Arheologi pravijo, da gre za zidovje dveh večjih stanovanjskih hiš, zgrajenih v 1. stoletju, ki sta bili obljedeni s stanovalci še v 4. stoletju.

Med izkopavanji so našli dva velika bronasta novca, precej srebreno zapesnitico in v kotu enega prostora 117 bakrenih novcev, ki jih je stari Celjan verjetno skrival v 4. stoletju, ko so bili

V Sloveniji so umrli:

5. oktobra
V Ljubljani: Janez Cerar, Ivan Mostar, Franc Horvat, Ivan Babšek;
na Viču: Angela Jereb, roj. Petkovšek;
na Mlaki (Komenda): Angela Rihar;
v Gabrovki: Zofija Voh, roj. Pirš;
v Trzinu: Antonija Blatnik;
v Celju: Mela Zdoišek, roj. Jezovšek;
v Loki pri Zidanem mostu: Ana Tušar;
v Idriji: Julij Kavčič.

6. oktobra
V Dravljah: Mihael Stibelj;
v Ljubljani: Jože Okroglič, Marija Regally, roj. Kenda;
v Polju: Ludvik Vehovec;
v Borovnici: Ivanka Hrovatin, roj. Oblak;
v Vidmu-Dobrepolje: Ivan Novak;
v Mariboru: Vera Gnus.

7. oktobra
V Ljubljani: Danilo Pedalič, Franc Kušar, Lidija Verovšek, roj. Medica, Marija Cigler, Alojz Babnik;
v Podkancu (Sodražica): Karol Levstik;
v Krški vasi: Janez Semenič.

9. oktobra
V Drašičih: Jože Urbančič;
v Celju: Jožica Kokol;
v Ljubljani: Josipina Vospernik, roj. Kristan, Slavka Bavčar, roj. Gorjanc, Franc Ljubič, Maks Kompoš, Marija Strunkelj, roj. Kos, Janez Opeka, Rožinjan Šiška, Bernard Grigic, Ivana Vičič, Marija Lesjak, Rnica Kadunc, roj. Lovšin;

v Kopru: Ivan Konestabo;
na Jesenicah: Otilija Čufer, roj. Košir;
na Bledu: Boris Bem;
v Verzeju: Ciril Koroša.

10. oktobra
V Kamniku: Branko Brank; na Plešivici pri Notranjih Goricah: Anton Oblak;
v Ljubljani: Franjo Kranjc, Marija Vrbovec, Roza Črne, roj. Strah;
v Štepanji vasi: Jerica Zrime, roj. Mencej;
v Novem mestu: Anton Kelvišar;
v Litiji: Marija Jenko, roj. Vračnik;
na Pluski pri Trebnjem: Jože Kravcar;
v Leskovcu: Gita Vahčič;
v Domžalah: Anton Habjan (Dolarjev ata);
na Bledu: Miloš Novak;
v Velenju: Antonija Gačnik, roj. Kisek.

11. oktobra
V Ljubljani: Niko Prestor, Jože Špan, Rija Eržen, roj. Kozamernik, Minka Mahnič;
v Trzinu: Ivanka Ovsenek, roj. Frlan;
v Sevnici: Barbara Černič, roj. Kurent;
v Št. Vidu pri Ljubljani: Milan Petrič;
v Obrežu (Središče pri Dravi): Jožef Kočevar;
v Pšati: Ivanka Pajnič, roj. Mihelič;
na Babni gori pri Polhovem Gradcu: Anton Kozjek.

12. oktobra
V Livoldu: Nikola Jelenović;
v Pliskovici: Ida Šuc, roj. Zergal;
v Borovnici: Frančiška Pavlovčič;
v Celju: Anica Slabina, roj. Zajec;
v Ljubljani: Janko Mehle, Anton Okoren, Marko Glušič;
v Zejnu — Catež pri Brežicah: Franc Komočar;
v Tačnu: Terezija Vidmar, roj. Premk;
v Zagorju: Mihael Drnovšek.

Čitateljem na področju Veličice priporočamo za novice iz Slovenije poslušanje slovenske radijske oddaje "Pesmi in melodije iz lepe Slovenije" na univerzitetni postaji

WCSB 89.3 FM vsak dan od ponedeljka do četrta ob 6. zvečer in ob nedeljah od 12. do 1. popoldne, ki jo vodi dr. Milan in ga. Barbara Pavlovčič. Novi naslov postaje je: 1990 E. 221 St., Euclid, Ohio 44117.

CLEVELAND, O.

MALI OGLAS

Rooms for Rent
EAST — Broadway and 55 St. area. 5 rooms and bath up. Adults over 35. \$90.00 plus deposit. Call 883-6114. (159-163)

Stanovanje oddajo
Prijazno petsobno stanovanje oddajo na 1070 E. 61 St. (159)

2 Snowtires for Sale
78-14. 4-ply. WITH WHEELS. Used one season. Excellent condition. \$40 each or both for \$60. Call 361-4088, ask for Jim. (x)

FOR RENT
4 rooms - 6005 St. Clair Ave. Call — 431-4094 (159-163)

Hišo v najem išče
Enostavansko hišo z najmanj 5 ali 6 sobami, z ograjenim dvoriščem in garažo. Kličite 486-3282 pred 9. dop. (153-162)

E. 215 St.
Bungalov s 3 spalnicami, opazen z aluminijem, ves podkleten, s priključeno garažo.
UPSON REALTY UMLA
499 E. 260 St. 731-1076 (x)

Automobile Tires For Sale
Two H-78-14 steelbelts, excellent condition, \$30 each. Call 361-4088, ask for Jim. (x)

For Sale
Well kept, 5-5, St. Vitus Parish. 2 new forced-air gas furnaces. New modern electric wiring. Wall to wall carpeting. Must see to appreciate. Call for appointment 391-0988. (157-161)

Stanovanje oddajo
Tri neopremljene sobe in kopalnico oddajo odrastlim, garaža po želji, na E. 71 pri St. Clair Ave. Kličite 361-0989 po 4. uri. (152-161)

Help Wanted
FACTORY WORK
Aluminum Castings
Excellent opportunity for individuals who are willing to work. High pay scale. Excellent benefits, near freeway and E. 185 St.
Call for Apt. 9-4 pm 481-4521 (150-159)

General Labor
Permanent full time openings with growing company. Apply in person at E. 78 St. & Aetna Rd. (153-160)

Slovensko ali hrvaško kuharico za polno ali delno zaposlitev iščejo. Vprašajte v Vienna Gardens Restaurant na E. 36 St., tel. 881-4222. (153-159)

General Machinist
Permanent full time openings with growing company. Apply in person at E. 78 St. & Aetna Rd. (154-161)

Mechanic
Experienced with Hand Tools. Good benefits. 881-9343.
Industrial Truck Service Inc.
3949 Lakeside Ave. Cleveland, Ohio 44114 (156-159)

Mechanic
Izkušen v ročnem orodju, dobre ugodnosti. Kličite 881-9343.
Industrial Truck Service Inc.
3949 Lakeside Avenue Cleveland, Ohio 44114 (156-159)

BREZ DOMA

Hektor Malot

XII.

Drugo jutro sem se spravil k pisanju in sporočil materi Barberin, kar sem izvedel. To delo zame ni bilo prav lahko.

Kako naj ji pišem o možu, ki je umrl? Gotovo ga je imela rada. Toliko let sta živela skupaj in nedvomno bi ji bilo težko, če bi ji ne pokazal, da sočustvujem z njo.

Po dolgem prizadevanju se mi je le posrečilo sestaviti pismo, v katerem sem ji nešteto krat zagotavljal svojo ljubezen. Prosil sem jo, naj mi takoj sporoči, če bo kdo iz moje družine poizvedoval po Barberinu ali če prejme kako pismo. Predvsem pa sem jo prosil, naj mi pošlje naslov, ki ga ji bodo dali ali poslali. Naročil sem ji, naj mi piše v Pariz, v hotel Cantal.

Ko sem opravil to nalogo, me je čakala druga, ničmanj težka. Obiskati sem moral Lizikinega očeta. Ko sem Liziki povedal, da bom v Parizu takoj prvi dan obiskal njenega očeta, sem ji obljubil, da bom prosil svoje starše — če so res bogati, kakor sem domneval — da plačajo dolg

jenega očeta in bo tako zopet je svoboden. Nameraval sem torej znati Barberin najti Garofolija iti v ječo, da ga osvobodim in odvedem s seboj. To je spadalo na načrt, ki sem si ga naredil. Naprej oče Acquin, nato mati Barberin, potem Lizika, potem Štefka, nato Aleksej in še Benjamin. Matija pa je bil srečen ob tem, kar je osrečevalo mene. Kako hudo mi je bilo, ko sem moral iti v ječo s praznimi rokami in nisem mogel za očeta Acquina storiti ničesar.

K sreči sem mu mogel nesti vsaj Lizikine in Aleksejeve pozdrave. Veselje, ki ga bo občutil pri tem, bo vsaj nekoliko olajšalo mojo bol. Imel bom zavest, da sem vsaj nekaj storil zanj v nadi, da bom prav kmalu mogel storiti še več.

Matija si je želel ogledati ječo, zato me je spremljal. Sicer pa je tudi meni bilo do tega, da spozna tistega, ki je dve leti bil tako dober z menoj. Zdaj sem vedel, kaj moram storiti, da pridem v ječo, kjer je bil oče Acquin. Ni nama bilo treba čakati tako dolgo, kakor sem moral čaka kati prvikrat. Vstopila sva v govorilnico in kmalu nato je prišel oče. Že pri vratih je stegnil roke proti meni.

"Ah, dobri moj dečko!" je vzkliknil in me objel.

Takoj sem mu povedal o Liziki in Alekseju. Ko sem se mu hotel opravičiti, ker nisem obiskal tudi ostalih dveh, me ni pustil več do besede. Vprašal me je:

"Kaj pa tvoji starši?"

"Torej že veste?"

Povedal mi je, da ga je pred štirinajstimi dnevi obiskal Barberin.

"Umril je," sem dejal.

Pripovedoval mi je tedaj, da je Barberin pripovedoval pri njem. Ko je Barberin dospel v Pariz, je šel na Garofolijevo stanovanje, kjer pa tega seveda ni našel. Moral ga je tedaj iti iskat daleč izven Pariza, v ječo, kjer je bil zaprt. Garofoli mu je povedal, da me je po Vitalisovi smrti vzel k sebi neki vrtnar, ki se je pisal Acquin. Vrnil se je torej v Pariz, kjer je zvedel, da je vrtnar zaradi dolgov zaprt v ječi Cluchy. Prišel je k očetu Acquinu, ki mu je povedal, da potujem po Franciji, da mu sicer ne more povedati natančno, kje se trenutno mudim, vendar pa je gotovo, da bom kdaj obiskal kate-rega izmed njegovih otrok. Pisal mi je tedaj v Dreuzy, v Varses, v Esnandes in v Saint-Quentin. Če nisem dobil njegovega pisma, je to bilo pač zato, ker sem odšel, preden je pismo dospelo.

"Kaj vam je Barberin povedal o moji družini?"

"Nič ali pa prav malo. Ko so tvoji starši zvedeli na policiji, da je otroka, ki se je našel v ulici Breteuil, vzel k sebi neki zidar iz Chavanona, so prišli k njemu. Ker te pa pri njem niso našli, so ga prosili, naj jim pomaga pri iskanju."

"Morda vam je povedal njihovo ime ali vsaj kraj, kjer živijo?"

"Ko sem ga vprašal po tem, mi je dejal, da mi bo to pojasnil pozneje. Tedaj nisem več slišal vanj, ker sem spoznal, da noče odkriti svoje tajne, ker se boji, da bi mu kdo odvzel dobiček, ki si ga je pri tem obljubljal. Ker sem nekaj časa skrbel zate, se je Barberin bal, da bom tudi jaz zahteval kak delež. Odslovil sem ga in od tedaj ga nisem več videl. Niti slutil nisem, da je umrl. Zdaj torej veš, da imaš starše, a zaradi sebičnosti tega starega stiskača ne veš niti njihovega imena, niti ti ni znano, kje da so."

Pojasnil sem mu, naj kaj sva računala in on naju je v tem upanju še potrdil.

"Ker so tvoji starši znali najti Barberina v Chavanonu, ker je svoboden. Nameraval sem torej znati Barberin najti Garofolija in mene, bodo našli tudi tebe v hotelu Cantal. Ostani torej tam."

Te besede so mi tako dobro dele in mi vrnile prejšnjo veselost. Začela sva se zopet pogovarjati o Liziki in Alekseju. Pripovedoval sem mu tudi o rudniški nesreči.

"Kako strašen poklic!" je vzkliknil, ko sem končal pripovedovati. "Ubogi moj Aleksej! Koliko bolj srečen je bil, ko je gojil cvetlice!"

"Vse bo zopet drugače."

"Naj te Bog usliši, moj mali Remigij!"

Hotel sem mu povedati, da ga bodo moji starši rešili iz ječe, a zadnji trenutek sem se premislil. Spomnil sem se, da ni prav, če so človek že vnaprej baha s tem, kar namerava dobrega storiti. Dejal sem mu samo, da bo kmalu lu prost in srečen med svojimi otroki.

"Medtem ko čakava na ta srečni trenutek," mi je dejal Matija, ko sva se zopet znašla na cesti, "se mi zdi pametno, da ne zgubljava časa in skušava govorilnico in kmalu nato je prišel oče. Že pri vratih je stegnil roke proti meni.

"Ah, dobri moj dečko!" je vzkliknil in me objel.

Takoj sem mu povedal o Liziki in Alekseju. Ko sem se mu hotel opravičiti, ker nisem obiskal tudi ostalih dveh, me ni pustil več do besede. Vprašal me je:

"Kaj pa tvoji starši?"

"Torej že veste?"

Povedal mi je, da ga je pred štirinajstimi dnevi obiskal Barberin.

"Umril je," sem dejal.

Pripovedoval mi je tedaj, da je Barberin pripovedoval pri njem. Ko je Barberin dospel v Pariz, je šel na Garofolijevo stanovanje, kjer pa tega seveda ni našel. Moral ga je tedaj iti iskat daleč izven Pariza, v ječo, kjer je bil zaprt. Garofoli mu je povedal, da me je po Vitalisovi smrti vzel k sebi neki vrtnar, ki se je pisal Acquin. Vrnil se je torej v Pariz, kjer je zvedel, da je vrtnar zaradi dolgov zaprt v ječi Cluchy. Prišel je k očetu Acquinu, ki mu je povedal, da potujem po Franciji, da mu sicer ne more povedati natančno, kje se trenutno mudim, vendar pa je gotovo, da bom kdaj obiskal kate-rega izmed njegovih otrok. Pisal mi je tedaj v Dreuzy, v Varses, v Esnandes in v Saint-Quentin. Če nisem dobil njegovega pisma, je to bilo pač zato, ker sem odšel, preden je pismo dospelo.

"Kaj vam je Barberin povedal o moji družini?"

"Nič ali pa prav malo. Ko so tvoji starši zvedeli na policiji, da je otroka, ki se je našel v ulici Breteuil, vzel k sebi neki zidar iz Chavanona, so prišli k njemu. Ker te pa pri njem niso našli, so ga prosili, naj jim pomaga pri iskanju."

"Morda vam je povedal njihovo ime ali vsaj kraj, kjer živijo?"

"Ko sem ga vprašal po tem, mi je dejal, da mi bo to pojasnil pozneje. Tedaj nisem več slišal vanj, ker sem spoznal, da noče odkriti svoje tajne, ker se boji, da bi mu kdo odvzel dobiček, ki si ga je pri tem obljubljal. Ker sem nekaj časa skrbel zate, se je Barberin bal, da bom tudi jaz zahteval kak delež. Odslovil sem ga in od tedaj ga nisem več videl. Niti slutil nisem, da je umrl. Zdaj torej veš, da imaš starše, a zaradi sebičnosti tega starega stiskača ne veš niti njihovega imena, niti ti ni znano, kje da so."

Pojasnil sem mu, naj kaj sva računala in on naju je v tem upanju še potrdil.

"Ker so tvoji starši znali najti Barberina v Chavanonu, ker je svoboden. Nameraval sem torej znati Barberin najti Garofolija in mene, bodo našli tudi tebe v hotelu Cantal. Ostani torej tam."

Te besede so mi tako dobro dele in mi vrnile prejšnjo veselost. Začela sva se zopet pogovarjati o Liziki in Alekseju. Pripovedoval sem mu tudi o rudniški nesreči.

"Kako strašen poklic!" je vzkliknil, ko sem končal pripovedovati. "Ubogi moj Aleksej! Koliko bolj srečen je bil, ko je gojil cvetlice!"

"Vse bo zopet drugače."

"Naj te Bog usliši, moj mali Remigij!"

Hotel sem mu povedati, da ga bodo moji starši rešili iz ječe, a zadnji trenutek sem se premislil. Spomnil sem se, da ni prav, če so človek že vnaprej baha s tem, kar namerava dobrega storiti. Dejal sem mu samo, da bo kmalu lu prost in srečen med svojimi otroki.

"Medtem ko čakava na ta srečni trenutek," mi je dejal Matija, ko sva se zopet znašla na cesti, "se mi zdi pametno, da ne zgubljava časa in skušava govorilnico in kmalu nato je prišel oče. Že pri vratih je stegnil roke proti meni.

"Ah, dobri moj dečko!" je vzkliknil in me objel.

Takoj sem mu povedal o Liziki in Alekseju. Ko sem se mu hotel opravičiti, ker nisem obiskal tudi ostalih dveh, me ni pustil več do besede. Vprašal me je:

"Kaj pa tvoji starši?"

"Torej že veste?"

Povedal mi je, da ga je pred štirinajstimi dnevi obiskal Barberin.

"Umril je," sem dejal.

Pripovedoval mi je tedaj, da je Barberin pripovedoval pri njem. Ko je Barberin dospel v Pariz, je šel na Garofolijevo stanovanje, kjer pa tega seveda ni našel. Moral ga je tedaj iti iskat daleč izven Pariza, v ječo, kjer je bil zaprt. Garofoli mu je povedal, da me je po Vitalisovi smrti vzel k sebi neki vrtnar, ki se je pisal Acquin. Vrnil se je torej v Pariz, kjer je zvedel, da je vrtnar zaradi dolgov zaprt v ječi Cluchy. Prišel je k očetu Acquinu, ki mu je povedal, da potujem po Franciji, da mu sicer ne more povedati natančno, kje se trenutno mudim, vendar pa je gotovo, da bom kdaj obiskal kate-rega izmed njegovih otrok. Pisal mi je tedaj v Dreuzy, v Varses, v Esnandes in v Saint-Quentin. Če nisem dobil njegovega pisma, je to bilo pač zato, ker sem odšel, preden je pismo dospelo.

"Kaj vam je Barberin povedal o moji družini?"

"Nič ali pa prav malo. Ko so tvoji starši zvedeli na policiji, da je otroka, ki se je našel v ulici Breteuil, vzel k sebi neki zidar iz Chavanona, so prišli k njemu. Ker te pa pri njem niso našli, so ga prosili, naj jim pomaga pri iskanju."

"Morda vam je povedal njihovo ime ali vsaj kraj, kjer živijo?"

"Ko sem ga vprašal po tem, mi je dejal, da mi bo to pojasnil pozneje. Tedaj nisem več slišal vanj, ker sem spoznal, da noče odkriti svoje tajne, ker se boji, da bi mu kdo odvzel dobiček, ki si ga je pri tem obljubljal. Ker sem nekaj časa skrbel zate, se je Barberin bal, da bom tudi jaz zahteval kak delež. Odslovil sem ga in od tedaj ga nisem več videl. Niti slutil nisem, da je umrl. Zdaj torej veš, da imaš starše, a zaradi sebičnosti tega starega stiskača ne veš niti njihovega imena, niti ti ni znano, kje da so."

Pojasnil sem mu, naj kaj sva računala in on naju je v tem upanju še potrdil.

"Ker so tvoji starši znali najti Barberina v Chavanonu, ker je svoboden. Nameraval sem torej znati Barberin najti Garofolija in mene, bodo našli tudi tebe v hotelu Cantal. Ostani torej tam."

Te besede so mi tako dobro dele in mi vrnile prejšnjo veselost. Začela sva se zopet pogovarjati o Liziki in Alekseju. Pripovedoval sem mu tudi o rudniški nesreči.

"Kako strašen poklic!" je vzkliknil, ko sem končal pripovedovati. "Ubogi moj Aleksej! Koliko bolj srečen je bil, ko je gojil cvetlice!"

"Vse bo zopet drugače."

"Naj te Bog usliši, moj mali Remigij!"

Hotel sem mu povedati, da ga bodo moji starši rešili iz ječe, a zadnji trenutek sem se premislil. Spomnil sem se, da ni prav, če so človek že vnaprej baha s tem, kar namerava dobrega storiti. Dejal sem mu samo, da bo kmalu lu prost in srečen med svojimi otroki.

"Medtem ko čakava na ta srečni trenutek," mi je dejal Matija, ko sva se zopet znašla na cesti, "se mi zdi pametno, da ne zgubljava časa in skušava govorilnico in kmalu nato je prišel oče. Že pri vratih je stegnil roke proti meni.

"Ah, dobri moj dečko!" je vzkliknil in me objel.

Takoj sem mu povedal o Liziki in Alekseju. Ko sem se mu hotel opravičiti, ker nisem obiskal tudi ostalih dveh, me ni pustil več do besede. Vprašal me je:

"Kaj pa tvoji starši?"

"Torej že veste?"

Povedal mi je, da ga je pred štirinajstimi dnevi obiskal Barberin.

"Umril je," sem dejal.

Pripovedoval mi je tedaj, da je Barberin pripovedoval pri njem. Ko je Barberin dospel v Pariz, je šel na Garofolijevo stanovanje, kjer pa tega seveda ni našel. Moral ga je tedaj iti iskat daleč izven Pariza, v ječo, kjer je bil zaprt. Garofoli mu je povedal, da me je po Vitalisovi smrti vzel k sebi neki vrtnar, ki se je pisal Acquin. Vrnil se je torej v Pariz, kjer je zvedel, da je vrtnar zaradi dolgov zaprt v ječi Cluchy. Prišel je k očetu Acquinu, ki mu je povedal, da potujem po Franciji, da mu sicer ne more povedati natančno, kje se trenutno mudim, vendar pa je gotovo, da bom kdaj obiskal kate-rega izmed njegovih otrok. Pisal mi je tedaj v Dreuzy, v Varses, v Esnandes in v Saint-Quentin. Če nisem dobil njegovega pisma, je to bilo pač zato, ker sem odšel, preden je pismo dospelo.

"Kaj vam je Barberin povedal o moji družini?"

"Nič ali pa prav malo. Ko so tvoji starši zvedeli na policiji, da je otroka, ki se je našel v ulici Breteuil, vzel k sebi neki zidar iz Chavanona, so prišli k njemu. Ker te pa pri njem niso našli, so ga prosili, naj jim pomaga pri iskanju."

"Morda vam je povedal njihovo ime ali vsaj kraj, kjer živijo?"

"Ko sem ga vprašal po tem, mi je dejal, da mi bo to pojasnil pozneje. Tedaj nisem več slišal vanj, ker sem spoznal, da noče odkriti svoje tajne, ker se boji, da bi mu kdo odvzel dobiček, ki si ga je pri tem obljubljal. Ker sem nekaj časa skrbel zate, se je Barberin bal, da bom tudi jaz zahteval kak delež. Odslovil sem ga in od tedaj ga nisem več videl. Niti slutil nisem, da je umrl. Zdaj torej veš, da imaš starše, a zaradi sebičnosti tega starega stiskača ne veš niti njihovega imena, niti ti ni znano, kje da so."

Pojasnil sem mu, naj kaj sva računala in on naju je v tem upanju še potrdil.

"Ker so tvoji starši znali najti Barberina v Chavanonu, ker je svoboden. Nameraval sem torej znati Barberin najti Garofolija in mene, bodo našli tudi tebe v hotelu Cantal. Ostani torej tam."

Te besede so mi tako dobro dele in mi vrnile prejšnjo veselost. Začela sva se zopet pogovarjati o Liziki in Alekseju. Pripovedoval sem mu tudi o rudniški nesreči.

"Kako strašen poklic!" je vzkliknil, ko sem končal pripovedovati. "Ubogi moj Aleksej! Koliko bolj srečen je bil, ko je gojil cvetlice!"

"Vse bo zopet drugače."

"Naj te Bog usliši, moj mali Remigij!"

Hotel sem mu povedati, da ga bodo moji starši rešili iz ječe, a zadnji trenutek sem se premislil. Spomnil sem se, da ni prav, če so človek že vnaprej baha s tem, kar namerava dobrega storiti. Dejal sem mu samo, da bo kmalu lu prost in srečen med svojimi otroki.

"Medtem ko čakava na ta srečni trenutek," mi je dejal Matija, ko sva se zopet znašla na cesti, "se mi zdi pametno, da ne zgubljava časa in skušava govorilnico in kmalu nato je prišel oče. Že pri vratih je stegnil roke proti meni.

"Ah, dobri moj dečko!" je vzkliknil in me objel.

Takoj sem mu povedal o Liziki in Alekseju. Ko sem se mu hotel opravičiti, ker nisem obiskal tudi ostalih dveh, me ni pustil več do besede. Vprašal me je:

"Kaj pa tvoji starši?"

"Torej že veste?"

Povedal mi je, da ga je pred štirinajstimi dnevi obiskal Barberin.

"Umril je," sem dejal.

Pripovedoval mi je tedaj, da je Barberin pripovedoval pri njem. Ko je Barberin dospel v Pariz, je šel na Garofolijevo stanovanje, kjer pa tega seveda ni našel. Moral ga je tedaj iti iskat daleč izven Pariza, v ječo, kjer je bil zaprt. Garofoli mu je povedal, da me je po Vitalisovi smrti vzel k sebi neki vrtnar, ki se je pisal Acquin. Vrnil se je torej v Pariz, kjer je zvedel, da je vrtnar zaradi dolgov zaprt v ječi Cluchy. Prišel je k očetu Acquinu, ki mu je povedal, da potujem po Franciji, da mu sicer ne more povedati natančno, kje se trenutno mudim, vendar pa je gotovo, da bom kdaj obiskal kate-rega izmed njegovih otrok. Pisal mi je tedaj v Dreuzy, v Varses, v Esnandes in v Saint-Quentin. Če nisem dobil njegovega pisma, je to bilo pač zato, ker sem odšel, preden je pismo dospelo.

"Kaj vam je Barberin povedal o moji družini?"

"Nič ali pa prav malo. Ko so tvoji starši zvedeli na policiji, da je otroka, ki se je našel v ulici Breteuil, vzel k sebi neki zidar iz Chavanona, so prišli k njemu. Ker te pa pri njem niso našli, so ga prosili, naj jim pomaga pri iskanju."

"Morda vam je povedal njihovo ime ali vsaj kraj, kjer živijo?"

"Ko sem ga vprašal po tem, mi je dejal, da mi bo to pojasnil pozneje. Tedaj nisem več slišal vanj, ker sem spoznal, da noče odkriti svoje tajne, ker se boji, da bi mu kdo odvzel dobiček, ki si ga je pri tem obljubljal. Ker sem nekaj časa skrbel zate, se je Barberin bal, da bom tudi jaz zahteval kak delež. Odslovil sem ga in od tedaj ga nisem več videl. Niti slutil nisem, da je umrl. Zdaj torej veš, da imaš starše, a zaradi sebičnosti tega starega stiskača ne veš niti njihovega imena, niti ti ni znano, kje da so."

Pojasnil sem mu, naj kaj sva računala in on naju je v tem upanju še potrdil.

"Ker so tvoji starši znali najti Barberina v Chavanonu, ker je svoboden. Nameraval sem torej znati Barberin najti Garofolija in mene, bodo našli tudi tebe v hotelu Cantal. Ostani torej tam."

Te besede so mi tako dobro dele in mi vrnile prejšnjo veselost. Začela sva se zopet pogovarjati o Liziki in Alekseju. Pripovedoval sem mu tudi o rudniški nesreči.

"Kako strašen poklic!" je vzkliknil, ko sem končal pripovedovati. "Ubogi moj Aleksej! Koliko bolj srečen je bil, ko je gojil cvetlice!"

"Vse bo zopet drugače."

"Naj te Bog usliši, moj mali Remigij!"

Hotel sem mu povedati, da ga bodo moji starši rešili iz ječe, a zadnji trenutek sem se premislil. Spomnil sem se, da ni prav, če so človek že vnaprej baha s tem, kar namerava dobrega storiti. Dejal sem mu samo, da bo kmalu lu prost in srečen med svojimi otroki.

"Medtem ko čakava na ta srečni trenutek," mi je dejal Matija, ko sva se zopet znašla na cesti, "se mi zdi pametno, da ne zgubljava časa in skušava govorilnico in kmalu nato je prišel oče. Že pri vratih je stegnil roke proti meni.

"Ah, dobri moj dečko!" je vzkliknil in me objel.

Takoj sem mu povedal o Liziki in Alekseju. Ko sem se mu hotel opravičiti, ker nisem obiskal tudi ostalih dveh, me ni pustil več do besede. Vprašal me je:

"Kaj pa tvoji starši?"

"Torej že veste?"

Povedal mi je, da ga je pred štirinajstimi dnevi obiskal Barberin.

"Umril je," sem dejal.

Pripovedoval mi je tedaj, da je Barberin pripovedoval pri njem. Ko je Barberin dospel v Pariz, je šel na Garofolijevo stanovanje, kjer pa tega seveda ni našel. Moral ga je tedaj iti iskat daleč izven Pariza, v ječo, kjer je bil zaprt. Garofoli mu je povedal, da me je po Vitalisovi smrti vzel k sebi neki vrtnar, ki se je pisal Acquin. Vrnil se je torej v Pariz, kjer je zvedel, da je vrtnar zaradi dolgov zaprt v ječi Cluchy. Prišel je k očetu Acquinu, ki mu je povedal, da potujem po Franciji, da mu sicer ne more povedati natančno, kje se trenutno mudim, vendar pa je gotovo, da bom kdaj obiskal kate-rega izmed njegovih otrok. Pisal mi je tedaj v Dreuzy, v Varses, v Esnandes in v Saint-Quentin. Če nisem dobil njegovega pisma, je to bilo pač zato, ker sem odšel, preden je pismo dospelo.

"Kaj vam je Barberin povedal o moji družini?"

"Nič ali pa prav malo. Ko so tvoji starši zvedeli na policiji, da je otroka, ki se je našel v ulici Breteuil, vzel k sebi neki zidar iz Chavanona, so prišli k njemu. Ker te pa pri njem niso našli, so ga prosili, naj jim pomaga pri iskanju."

"Morda vam je povedal njihovo ime ali vsaj kraj, kjer živijo?"

"Ko sem ga vprašal po tem, mi je dejal, da mi bo to pojasnil pozneje. Tedaj nisem več slišal vanj, ker sem spoznal, da noče odkriti svoje tajne, ker se boji, da bi mu kdo odvzel dobiček, ki si ga je pri tem obljubljal. Ker sem nekaj časa skrbel zate, se je Barberin bal, da bom tudi jaz zahteval kak delež. Odslovil sem ga in od tedaj ga nisem več videl. Niti slutil nisem, da je umrl. Zdaj torej veš, da imaš starše, a zaradi sebičnosti tega starega stiskača ne veš niti njihovega imena, niti ti ni znano, kje da so."

Pojasnil sem mu, naj kaj sva računala in on naju je v tem upanju še potrdil.

"Ker so tvoji starši znali najti Barberina v Chavanonu, ker je svoboden. Nameraval sem torej znati Barberin najti Garofolija in mene, bodo našli tudi tebe v hotelu Cantal. Ostani torej tam."

Te besede so mi tako dobro dele in mi vrnile prejšnjo veselost. Začela sva se zopet pogovarjati o Liziki in Alekseju. Pripovedoval sem mu tudi o rudniški nesreči.

"Kako strašen poklic!" je vzkliknil, ko sem končal pripovedovati. "Ubogi moj Aleksej! Koliko bolj srečen je bil, ko je gojil cvetlice!"

"Vse bo zopet drugače."

"Naj te Bog usliši, moj mali Remigij!"

Hotel sem mu povedati, da ga bodo moji starši rešili iz ječe, a zadnji trenutek sem se premislil. Spomnil sem se, da ni prav, če so človek že vnaprej baha s tem, kar namerava dobrega storiti. Dejal sem mu samo, da bo kmalu lu prost in srečen med svojimi otroki.

"Medtem ko čakava na ta srečni trenutek," mi je dejal Matija, ko sva se zopet znašla na cesti, "se mi zdi pametno, da ne zgubljava časa in skušava govorilnico in kmalu nato je prišel oče. Že pri vratih je stegnil roke proti meni.

"Ah, dobri moj dečko!" je vzkliknil in me objel.

Takoj sem mu povedal o Liziki in Alekseju. Ko sem se mu hotel opravičiti, ker nisem obiskal tudi ostalih dveh, me ni pustil več do besede. Vprašal me je:

"Kaj pa tvoji starši?"

"Torej že veste?"

Povedal mi je, da ga je pred štirinajstimi dnevi obiskal Barberin.

"Umril je," sem dejal.

Pripovedoval mi je tedaj, da je Barberin pripovedoval pri njem. Ko je Barberin dospel v Pariz, je šel na Garofolijevo stanovanje, kjer pa tega seveda ni našel. Moral ga je tedaj iti iskat daleč izven Pariza, v ječo, kjer je bil zaprt. Garofoli mu je povedal, da me je po Vitalisovi smrti vzel k sebi neki vrtnar, ki se je pisal Acquin. Vrnil se je torej v Pariz, kjer je zvedel, da je vrtnar zaradi dolgov zaprt v ječi Cluchy. Prišel je k očetu Acquinu, ki mu je povedal, da potujem po Franciji, da mu sicer ne more povedati natančno, kje se trenutno mudim, vendar pa je gotovo, da bom kdaj obiskal kate-rega izmed njegovih otrok. Pisal mi je tedaj v Dreuzy, v Varses, v Esnandes in v Saint-Quentin. Če nisem dobil njegovega pisma, je to bilo pač zato, ker sem odšel, preden je pismo dospelo.

"Kaj vam je Barberin povedal o moji družini?"